

Opiskelijat MM-kilpailuissa

Ratsastaville opiskelijoille järjestetään vuosittain useita kansainvälisiä kilpailuja eri puolilla maailmaa. Joulukuussa suomalaisnelikko Johanna Leppävuori, Kira Kanerva, Maija Yli-Huhtala ja Virve Haakana osallistui kilpailuihin Japanin Tokiossa. Tytöt pitivät matkapäiväkirjaa, johon on koottu reissun tärkeimmät tapahtumat

Suomen joukkue kisapaikalla. Vasemmalta Johanna, Maija, Kira ja Virve.

Tiistai 30.11.

Tiistaiaamuna joukkueemme koontui Helsinki-Vantaan lentokentälle valmiina lähtemään kohti Japania. Lähtö ei sujunut aivan ongelmitta, kun Lappeenrannasta Helsinkiin tuleva kone hajosi jo lähtöpaikassaan kentälle. Siinäpäähän sitten jännitettiin, että ehtiikö Virve samaan matkain muiden kanssa. No, Virve ehti, laukku ei.

Pakkaaminen tällaiselle reissulle oli jo haaste sinänsä, että järkevään määrään, eli noin yhteen matkalaukuun, oli ehdettava kaikki kisavarustuksesta iltapukuun gaala-illallista varten. Täytyy myöntää, että muu vaatevarasto jäi hiukan niukaksi.

Keskiviikko 1.12.

8.40 japanilaista aikaa keskiviikkonaamuna saavuimme Tokioon Naritan lentokentälle aavistuksen reissusta rähjäntyneinä. Oli kulunut 16 tuntia siitä kun lähdimme Helsingistä lentemään Saksan kautta Japaniin.

Lentokentällä meitä oli odottamassa, kuten oli ilmoitettu, japanilainen tyttö. Olimme tietysti kuvitelleet, että meidät viedään mukavasti majapaikkaan, mutta tämä osoittautui turhaksi toiveeksi. Tyttö kysyi vain, että millä bussilla haluaisimme mennä: heti vai kohta? Valitsimme heti ja saimme bussiliput kouraan. Ohjeena oli, että matkustakaa Shinjuku-asemalle ja ottakaa taksi loppumatkaksi. Ystävällisen belgialaisen jokapaikanhöylä Björnin ansiosta selvisimme kunnial-

la Olympic Centeriin, jossa tulimme asumaan maanantaihin asti.

Huoneita ei saanutkaan heti, joten jätimme matkalaukut odottelemaan ja lähdimme tutustumaan lähiympäristöön. Vasta neljän aikaan saimme avaimet ja Virven laukkuun saapui viimein oikeaan osoitteeseen. Syömään, suihin, kohtelias kieltäytyminen illan karaokesta ja nukkumaan.

Ensivaikutelma 13 miljoonan asukaan suurkaupungista oli ihan muuta kuin odotimme, tai sitten kaikki ihmiset olivat nukkumassa. Saasteiden harmaannuttamat rakennukset, pyykeillä koristellut kerrostalot ja rokkuvat voimajohdot eivät saaneet meitä huokailemaan ihastuksesta.

Torstai 2.12.

Aamulla bussit lähtivät, tai niiden piti lähteä, 6.30 kuljettamaan 21 eri maan edustajia kisapaikalle, joka sijaitsi tunnin ajomatkan päässä. Kulttuuriero numero yksi oli täsmällisyys. Japanilaisten minuuttiaikataulu ja juhlineet opiskelijat eivät aina täysin kohdanneet. Kun japanilaiset jo käynnistelivät linja-autoja, valuivat opiskelijat vasta paikalle pikkuhiljaa. Tässä huomautettakoon, että me olimme kyllä aina ajoissa!

Ensimmäisenä kilpailupäivänä oli ohjelmassa kouluratsastuksen ensimmäinen kierros, joka oli samalla sekä joukkueohjelma että henkilökohtaisen kilpailun ensimmäinen karsinta. Hevoset tälle kierrokselle oli arvottu jo edellisenä iltana, jolloin Maijan magic-arpakäsi nosti kolmen hevosen ryhmän suomalaisille. Arpakäsi taisi kyllä olla hieman epäkunnossa, mutta siitä kohta lisää.

Kouluratsastuksessa, kuten koko kilpailussa, maat oli jaettu etukäteen A, B ja C -ryhmiin aikaisempien kilpailujen menestyksen perusteella. Samat hevoset arvottiin yhdelle maalle kustakin ryhmästä. Joukkuekilpailu ratsastettiin katrilliohjelmana eli kaikki joukkueen kolme jäsentä olivat baanalla yhtä aikaa. Joukkueen suoritusta arvioi yksi tuomareista ja siinä tärkeintä oli tasaisten välimatkojen säilyttäminen ratsukoiden välillä. Henkilökohtainen kilpailu käytiin samalla niin, että yhtä hevosta arvosteli yksi tuomari. Tällöin samalla hevosella ratsastaneesta kolmesta ratsastajasta jatkoon pääsi se, joka sai eniten pisteitä. Kaikki kierrokset ratsastettiin samaa periaatetta käyttäen. Pudotussysteemi oli varsin tehokas, kun aina vain yksi kolmasosa pääsi jatkaamaan. Kouluratsastuksen ohjelmat olivat aina Helppo B/A -tason katrillista Prix st Georges kür -finaaliin.

No, itse kilpailuun sitten. Hevoset esiteltiin ensin ulkona kentällä numerojärjestyksessä. (Kilpailu käytiin sisällä, koska oli niin kylmä, +15 astetta) Täytyy sanoa, että vaikka emme odottaneet mitään huipputyökyjä, niin en tiedä olisiko pitänyt itkeä vai

Gaalajuhlissa, vasemmalta Maija, Johanna, Virve ja Kira.

nauraa, kun näki sen kaikenkarvaisen rivin japanilaisen hevosjalostuksen helmiä. Koska meillä oli jo hevoset tiedossa, piti enää päättää kuka ottaa minkä. Hevosten järjestys joukkueohjelmaan oli ennalta määrätty eikä sitä saanut enää muuttaa.

Maija otti kangilla (ilman ketjua) varustetun isoimman ja laihimman hevosen. Kira valitsi itselleen keskimäisen epäpuhtaasti liikkuvan ponimaisen hevosen. Johannan ratsu oli joukkueohjelman peränpitäjä, jota papereissa oli etukäteen luonnehdittu ujoksi.

Verryttelyssä, mihin oli aina aikaa vain viisi minuuttia, kaikki sujui suhteellisen hyvin. Mitä nyt Maija hevonen ei viisimetrisistä kannuksista huolimatta liikkunut mihinkään. Niin, ja tuo viisiminuuttinen kellotettiin sekuntikellolla, samoin kuin minuutin mittainen ratsailenousuaika.

Itse ohjelma meni suoraan sanotuna todella huonosti. Maijan hevosen pitkä, joskin löysä askel jätti Kiran kipittäväen ponin kauas taakseen. Johannan hevonen taas kuumeni totaalisesti ja kaahasi Kiran ponin hännässä kiinni. Hyvältä kuulostaa, eikö? Ja pisteenä iin päälle Maijan kilpakumppani pysähtyi kesken vorttikuvion aiheuttaen ketjukolarin.. Täysi kaaos siis. Ja ne tärkeimmät, välit, eiväthän ne olleet mistään kotoisin!

Hollantilaiset peittoivat italialaiset ja suomalaiset henkilökohtaisessa kilpailussa pystyen ratsastamaan

Italian joukkueen jäsen kannusti tiimiämme.

Belgian joukkueenjohtaja tanssittaa tuomari Mariette Withagesia.

viimeisenä maana samoilla hevosilla edes vähän järkevästi. Pettymys oli silti suuri, piste-erotkaan eivät olleet suuria. Olisimme toivoneet edes kouluratsastaja-blondimme, Kiran, pääsevän jatkoon. Hevosten taso ja huonokuntoisuus oli kuitenkin se suurin järkytyksen aihe.

Kouluratsastuksen jälkeen oli avajisseremonioiden aika. Niitä kunnioittamassa oli itse Prinsessa Hitachi. Illalla skoolattiin sateen Welcome Partyssa. Ja tässä pitää ehdottomasti mainita, että saimme kunnian puhua itse prinsessan kanssa! Jatkoille lähdettiin suurella joukolla irlantilaiseen publiin (kyllä, ihan totta, Tokion Dubliner's..).

Perjantai 3.12.

Kulttuuripäivä eli kulttuuriohjelmaa. Hmm.. Päivän pituus 8h, josta linja-autossa istumista ehkä 5,5h.

Odottelua, odottelua. Opas, joka puhui vain japania ja tulkki, joka ei osannut kääntää läheskään kaikkea englanniksi. 15 minuuttia aikaa ryntäillä ympäri valtavaa temppeleikiota kuvia ottaen ja ostoksia tehden. Mahtui päivään jotain mielenkiintoistakin sentään. Pääsimme seuraamaan japanilaista teeseremoniaa ja maistelemaan tunnettua vihreää teetä, joka takaa terveen elämän ja tuli hädin tuskin kupista ulos. Aika tukevaa tavaraa. Saimme myös itse valmistaa teetä. Syömässä käytiin perinteisesti tyynyillä istuen. Viikon aikana ei muuten haarukkaa ja veistä näkynyt, pelkkiä puikkoja vain.

Kun päästiin takaisin majapaikkaan, niin äkkiä suihkuun ja iltapuku niskaan. Ja ehkä vähän muutakin laittautumista. Sitten vauhdilla virittelemään arpakättä eli nostamaan hevoset huomisen esteratsastukseen. Sieltä korot kopisten jälleen bussiin ja kohti gaalajuhlalapaikkaa.

Gaalassa oli paljon hyvää ruokaa ja juomaa, kuten kaikkialla muuallakin tällä reissulla. Kaikki esittäytyivät myös tv-ryhmälle. Japanin televisio oli koko ajan läsnä kuvaamassa kilpailuja, juhlia ja mitä nyt tapahtui. Eli huomiota kisat saivat kylä. Gaala loppui kuitenkin lyhyeen, kuten muutkin järjestäjien pippalot. Valot päälle ja ulos, täysin varoittamatta. Ai niin, jos haluat joskus todella mukavaa pöytäseuraa ja kuolla nauruun loistavista jutuista, valitse ranskalaisten pöytä. Eivät varmasti puhu sanaakaan.

Tänään suomitytöt jättivät jatkot väliin ja huomasivat olevansa kansainvälistä tasoa huomattavasti jäljessä kilpailuiden sivulajissa, juhlimisessa.

Lauantai 4.12.

Esteratsastusta ohjelmassa. Myös kouluratsastusta, mutta se ei siis koskettanut meitä enää.

Esterata näytti varsin pieneltä, korkeus taisi olla 100cm. Mutta jälleen nähtyämme hevoset esittelyssä, ymmärsimme miksei rata ole sen kummallisempi. Japanin hevostasoon vaikuttaa paljolti lajin vähäinen arvostus maassa. Kilpaluja ei ole paljon eikä

laji muutenkaan ole läheskään kaikkien harrastettavissa. Kouluhevosiin verrattuna taso oli kuitenkin parempi, omalaatuisia ja huolimattomia hevosia, mutta hyppäsivät sentään.

Arpakäsi oli parantanut otettaan ja hevoset näyttivät ihan kohtalaisilta. Kouluratsastajamme halusi välttämättä helpoimman näköisen pienen mustan hevosen. Johannan hevonen oli kaikin puolin ongelmaton ja Maijan todella vahva. Johanna hypäsi meistä ensimmäisenä yhdellä pudotuksella siistin radan. Maija ratsasti myös hyvän radan, mutta ehkä hevoselle liian kovassa tempossa ja se kopautti kolme alas. Kiran hevonen osoittautui jo ensimmäisellä ratsastajalla takajaloillaan käveleväksi hirmuksi. Ensimmäinen ratsastaja hylättiin, koska hevonen ei lähtenyt verryttelyalueen päädyssä mihinkään. Kakkosratsastaja sai siihen vauhtia yleisön avustuksella. Kira suoriutui tehtävästään suorastaan loistavasti kolmella pudotuksella, ja huusi villisti tuulettaen "I'm alive!" Maija joutui selittelemään verryttelyssä miksei Kiralla ole raippaa mukana hankalalla hevosella. No, koska on saatava harjasta kunnolla kiinni. Nyt elätelimme jo toiveita jatkoon pääsystä, varsinkin Johannan kohdalla. Mutta ei, ei ollut suomalaisilla tällä kertaa tarpeeksi onnea matkassa.

Esteratsastuksessa karsittiin samalla periaatteella kuin kouluratsastuksessa. Parhaiten samalla hevosella ratsastaneista selviää jatkoon. Kaksi ensimmäistä rataestekierrosta käytiin tyyliarvostelulla ja loput kier-

Aloittelemassa suoritusta. Kärjessä Maija ja viimeisenä Johanna.

rokset normaalilla virhepisteet ja aika -tyyllillä. Radat vaikeutuivat aloituskorkeudesta. Semifinaali käytiin 120cm tasolla ja finaali 130cm tasolla. Sääntöjen mukaan finaali saattaisi olla jopa 150cm, mutta korkeus on onneksi tuomareiden päätettävissä hevosmateriaalista riippuen.

Illalla nautimme paikallisen täysin automatisoidun kolikkonakkioskin antimia. Taaskaan emme jaksaneet juhlia 24h/vrk. Automatiikasta puheen ollen, Japanissa vessateknologia oli huipussaan lukuun ottamatta yleisiä vessoja, joissa naisillakin oli vain reikä lattiasa. No, kuitenkin: lämmitetty istuin, portaaton huuhtelunsäätö, pöntön sisältä tuleva bideesuihku, automaattinen huuhtelu, liiketunnistin -huuhtelu.. Mutta voiton vei ehdottomasti vessakohinaääntä pitävä laite, joka käynnistyi liikkeestä. Voi sitten rauhassa vessailla, kun ulos kuuluu pelkkää vessakohinaa!

Sunnuntai 5.12.

Jälleen kisapaikalle 6.30. Aamu aamulta opiskelijat raahautuvat nihkeämmin ja nihkeämmin sovittuun aikaan paikalle.

Aamulla ensimmäisenä ratsastettiin koulufinaali, jossa kürin ja pyhän yrjön ratsastivat itävaltalainen poika ja irlantilainen poika. Hevosten taso oli huomattavasti parempi ja ainakin tiedoista päätellen hevokset olivat eijapanilaisia. Irlantilainen ratsasti hienon kür-ohjelman ja voitti kilpailun.

Tässä on mainittava kouluratsastajan ja kenttäratsastajien eroava näkemys hyvästä kür-ohjelmasta. Maijan ja Johannan mielestä itävaltalainen ratsasti hienon ohjelman ja irlantilainen näytti lähinnä harhailevan omituisia reittejä pitkin kouluareenaa. Kouluratsastajamme taas oli aivan haltioissaan irlantilaisen suoritukselta, ja oikeassahan hän oli. Tai ainakin tuomareiden kanssa samaa mieltä.

Sitten oli Virven vuoro astua kehiin. Vararatsastajille oli oma Friendship-esteratsastuskilpailu. Kilpailu oli viestieratsastus, jossa joukkueen muodostivat osallistuvan maan edustaja yhdessä japanilaisen opiskelijaratsastajan kanssa. Tämä oli ehdottomasti kisojen hienoin luokka. Villiä menoa ja yleisö eli mukana täysillä. Virve ratsasti parinsa kanssa vasta loppupäässä, joten katelimme monta suoritusta sitä ennen. Totesimme, että mukaan otetut japanilaisratsastajat olivat todella taitavia. Mielessä kävi, että tähän voi mennä ihan kivasti, kun arvonnassa tulleet hevosetkin näyttivät ihan kivoilta. Maija psyykkasi Virvää ja japanilaista kaveria verryttelyssä, missä sai muuten kaikkiin esteluokkiin ottaa vain kaksi verryttelyhyppyä.

Virve ratsasti radan ensin meidän karjuessa katsomossa "Lujempaa, lujempaa! Vauhtia lisää! Anna mennä!" ja tekikin juuri kuten käskettiin. Mutta sitten, se on se epäonni. Verryttelyssä jo huomioitu asia kävi toteen. Meidän japanilaisemme keikkui satulassa puolelta toiselle, hyvä ettei pudonnut. Ratsasta siinä nyt lyhyet tiet ja reippaasti, kun hädin tuskin pysyy kyydissä. Todellista mummo-laukkaa (vapaasti käännettynä: Don't canter like your grandmother!) vaikka Maija koitti pojallekin tulkin avustuksella selvittää, että nyt mennään eikä meinata. Sijoitus oli kuitenkin tässä 20 parivaljakon luokassa japanilaisesta huolimatta 9.

Kilpailut päätti estefinaali, jossa voitto ratkaistiin kahden irlantilaisen välillä. Irlantilainen voitti ilman sen kummempaa dramatiikkaa. Mainitakoon, että nämä hevoset olivat hyvän ja kivan näköisiä, ja hyppäsivät hyvin!

Kilpailut suljettiin loppuseremonialla, jossa puhui muun muassa Ranskan edustaja, koska Ranska järjestää kahden vuoden kuluttua seuraavat MM-kisat. Heppu puhui

muuten ranskaksi, ja tulkki käänsi englanniksi. Prinsessakin oli taas paikalla. Loppujuhlahallisuuksien jälkeen meidät kuljetettiin vielä ravintolaan syömään, minkä jälkeen kaikki lähtivät villisti juhlimaan. Tällä kertaa ihan japanilaiseen publiin.

Kisat olivat mielettömän hienosti ja vaivalloisesti järjestetyt. Puitteet olivat hienot, kilpailupaikkana toimi sama stadion, jossa on ratsastettu muun muassa olympialaisten ratsastukset 60-luvulla. Järjestäjät olivat lisäksi huolehtineet loistavasti ruoka- ja juomapuolesta joka käänteessä, ja yleensäkin siitä, että kaikki viihtyvät. Itse japanilaiset olivat valtavan kohteliaita ja ystävällisiä, vaikka kieliongelma olikin välillä melkoinen. Kuka on muuten katsonut Noriko Show'ta telkasta? Voimme todistaa, että ne japanilaiset, jotka ylipäätään puhuvat englantia, puhuvat sitä juuri samalla tavalla kuin tässä ohjelmassa. Yes or no? Maybe.

Maanantai 6.12.

Hyvää itsenäisyyspäivää!

Aamulla, suurin piirtein suoraan juhlista tulleina, istuimme jälleen bussissa (jossa vietimme 1/3 Japanissa oloajasta), tällä kertaa matkalla kohti lentokenttää ja kotia.

Kisat tuli käytyä ja nähtyä. Vaikka ratsastuksellisesti suuri menestys jäi saavuttamatta, oli kokemus mielellinen. Yksi suuri opiskelijaperhe, jossa kaikilla on hauskaa. Ja jos ei ollut, niin Belgian Björn järjesti kyllä. Kutsu maaliskuussa järjestettäviin opiskelijakisoihin tuli, joten ehkä tästä suunnataan seuraavaksi Berliiniin. Toimintasuunnitelma: harjoitellaan joka päivä katrilliratsastusta ja voiteetaan sitten kaikki.

Täten päätän tämän matkapäiväkirjan lentokoneessa takamus puutuneena. Ehkä 15 tuntia vielä, ja sitten olen jo kotikentällä. •